

Een eigen paard

Met een gemiddelde neerslag van 70 mm was de maand juni erg slecht voor mijn ego. Omdat het een regel schijnt te zijn dat interessant vertaalwerk schrikbarend slecht wordt betaald, werk ik 20 uur per week als vertaler bij een semi-overheidsinstelling. Niks mis mee, prachtige multiculturele collega's, zinvol (maar vaak ook oersaai) werk, goed werkende koffieautomaten, vakantiegeld, elke maand een salaris, pensioenopbouw, kunst in de ontvangsthal, kantine met saladebar, ruimte voor cursussen en uitstekende bureaustoelen.

Maar dat is allemaal bijna een uur van mijn huis vandaan, met de fiets of het openbaar vervoer. Als het regent dan sta ik steevast chagrijnig in de tram tussen al die naar natte hond stinkende mensen en naar natte hond stinkende honden. Op zo'n moment ben ik er van overtuigd dat ik iets wezenlijks verkeerd heb gedaan in mijn leven. Ik zou óf in mijn flitsende auto moeten kunnen stappen, óf thuis moeten werken; *droog blijven* is hier het verbindende element. Dit is gewoon overduidelijk verkeerd gelopen.

Toen ik onlangs zeiknat in mijn kantoor kamertje was aangekomen, hoorde ik ook nog een collega, die zelf op het punt staat om ook voor de pragmatische dubbelsporigheid te kiezen, lachend zeggen dat je boeken vertalen en leesrapporten schrijven nou eenmaal niet voor het geld doet, maar alleen maar voor de leuk. Je wordt dus nog uitgelachen ook.

Diep doorademen. De natte voeten rustig op het ergonomische voetenbankje plaatsen. Denk aan de redactie van je laatste boekvertaling, het constructieve werk met een echt goede redactrice en de samen gevonden oplossingen, en het genot van het praten over iets wat je allebei heel goed vindt. Of aan de laatste vertalersbijeenkomst in het prachtige stadje Wolfenbüttel, met zijn mooie workshops, bijvoorbeeld:

- gezond werken
- duo-vertalingen
- Umberto Eco en het vertalen
- technieken voor een talige patina
- vertalers en redacteurs
- plezier met oudere woordenboeken

- vertalen voor toneel

Ook denk ik aan de voorleesavond uit eigen vertalingen, de gemakkelijke ochtend waarop de knappe acteur Pierre Sanoussi-Bliss – bekend van zijn rol als assistent in de krimi *Der Alte* – schitterend voorlas uit “Max und Moritz” en collega’s de verschillende Wilhelm Busch-vertalingen lazen. Denk aan het plezier om na vijf zeer gemiddelde boeken weer eens een echt goed boek te beoordelen, aan de rustige en interessante werkdagen thuis die mogelijk zijn dankzij het kantoorbaantje.

Maar is het niet tamelijk gestoord om te werken om te kunnen werken? Dat je werk dus eigenlijk gedeeltelijk zelf moet betalen om het te mogen doen?

Wat is het verschil met – ik noem maar wat – werken voor een kapitaalintensief eigen paard? Dat is er niet. Brengt me dat niet erg dicht bij de alleen-maar-voor-de-leuk-stelling van mijn collega? Vast wel.

Maar intussen is de regen opgehouden. Straks fiets ik droog langs de rivier naar huis. Jonge zwanen, koeien, schapen. Gelukkig hoef ik geen zeilboot. Ik ben een ondernemer met een evenwichtige opdrachtsituatie.